

PARAULES EN LA ORACIÓ D'INICI DE CURS EN ELS ARXIPRESTATS (27, 28 i 30 de setembre de 2021)

Iniciem el curs amb la lectura d'aquest text del llibre dels Fets (cap. 10), en el qual es descriu l'obertura de l'Església al món pagà, representat per un centurió romà, Corneli. El text el descriu com un home bo i piadós, que pregava amb intensitat i realitzava obres de caritat. És un home que desitjava la salvació i que la trobarà a través de sant Pere.

En la lectura es destaca com Sant Pere passa del tancament inicial a l'obertura. Com a bon jueu, Pere sent un gran respecte per la Llei, que manava no menjar animals que eren considerats impurs. Per això, quan rep una visió que li demana que mengi tot tipus d'animals, Pere es resisteix (*"De cap manera, Senyor"*). Després comprendrà allò que significa aquesta visió: que per a Déu no hi ha accepció de persones, que tots són igualment dignes de la seva salvació. És la conversió de Pere, que haurà de passar per sobre dels preceptes de la Llei per a acostar-se a aquell centurió. Pere accepta seure a menjar amb Corneli -cosa que estava prohibida al judaisme- i acaba reconeixent: *"Déu m'ha mostrat que no he de considerar profà o impur a cap home"*. Corneli i la seva família acabaran rebent el baptisme en el nom de Jesús, el Senyor.

La nostra Església ha de recórrer el camí de Pere, passant del tancament a l'obertura, per sortir a l'encontre de tots aquells que, com Corneli, desitgen la salvació, tot i que no sàpiguen on trobar-la. Són moltes les persones bones que estan cercant i que, per circumstàncies molt diverses, es van apartar de l'Església o mai no hi van formar vertaderament part. Nosaltres esteim cridats a obrir portes i sortir per anunciar-los a Jesucrist, a deixar enrere pors i prejudicis, per apropar-los a allò que cerquen. L'Església ha d'obrir camins per estar prop dels homes i dones del nostre temps. Hem de ser -com diu l'objectiu d'aquest curs- Església que *"surt a anunciar l'Evangelí"*.

Hi ha dos detalls que criden l'atenció en aquest relat. El primer és la importància que s'atorga a l'oració, perquè dels dos personatges es subratlla que estan pregant. De Corneli es diu que prega insistentment i de Pere es diu que va pujar a la terrassa a pregar. És llavors, quan el cor s'obre a l'escolta de Déu i quan es pot realitzar la sortida cap al germà. L'oració durà a Pere a posar-se en camí des de Jafa fins Cesarea per trobar-se amb un pagà. Una Església que vol anunciar Jesucrist ha de ser una Església orant, disposada a escoltar la veu de l'Esperit i a ser dòcil a ella. Per això l'oració ha d'ocupar un lloc central en la nostra missió evangelitzadora. No hi ha vertadera sortida missionera si no hi ha autèntica escolta de Déu.

El segon detall és que ni Corneli ni Pere estan tot sols, sinó que estan acompanyats. Corneli està amb els seus amics i parents íntims. Pere va a Cesarea acompanyat per *"els germans de Jafa"*. L'evangelització no es realitza en solitari. És un camí que realitzam junts. Aquest *"caminar junts"* es diu en grec amb una paraula que sentirem repetir molt aquest any: *"sínode"*. Amb Pere van altres creients, que són els seus companys, el seu suport i els seus col·laboradors. Ara el successor de Pere ens demana a nosaltres que l'ajudem en la seva missió. El Papa Francesc ens ha convocat perquè

reflexionem, a partir de les nostres pròpies experiències, en el que significa caminar junts, ser una Església sinodal. Desitja que tots realitzem la nostra aportació al Sínode sobre la *sinodalitat*. Aquesta serà una feina important que desenvoluparà la nostra Diòcesi des d'octubre a abril.

Comencam el curs amb la il·lusió de fer camí junts en el seguiment de Jesús i d'apropar l'Evangelí a tantes persones que, com Corneli, tenen set de Déu. Que l'Esperit, que va guiar els passos de Pere i li va obrir el cor, ens tregui de les nostres comoditats i ens faci ser vertaderament Església que es posa en camí i que surt per anunciar a tothom l'Evangelí.

PALABRAS EN LA ORACIÓN DE INICIO DE CURSO EN LOS ARCIPRESTAZGOS (27, 28 y 30 de septiembre de 2021)

Iniciamos el curso con la lectura de este texto del libro de Hechos (cap. 10), en el que se describe la apertura de la Iglesia al mundo pagano, representado por un centurión romano, Cornelio. El texto lo describe como un hombre bueno y piadoso, que oraba con intensidad y realizaba obras de caridad. Es un hombre que deseaba la salvación y que la encontrará a través de san Pedro.

En la lectura se destaca cómo San Pedro pasa de la cerrazón inicial a la apertura. Como buen judío, Pedro siente un gran respeto por la Ley, que manda no comer animales que eran considerados impuros. Por eso, cuando recibe una visión que le pide que coma todo tipo de animales, Pedro se resiste (“De ningún modo, Señor”). Después comprenderá lo que significa esa visión: que para Dios no hay acepción de personas, que todos son igualmente dignos de su salvación. Es la conversión de Pedro, que tendrá que pasar por encima de los preceptos de la Ley para acercarse a aquel centurión. Pedro acepta sentarse a comer con Cornelio –lo que estaba prohibido en el judaísmo- y acaba reconociendo: “Dios me ha mostrado que no debo llamar profano o impuro a ningún hombre”. Cornelio y su familia acabarán recibiendo el bautismo en el nombre del Señor Jesús.

Nuestra Iglesia debe recorrer el camino de Pedro, pasando de la cerrazón a la apertura, para salir al encuentro de todos aquellos que, como Cornelio, desean la salvación, aunque no sepan dónde hallarla. Son muchas las personas buenas que andan buscando y que, por circunstancias muy diversas, se apartaron de la Iglesia o nunca formaron verdaderamente parte de ella. Nosotros estamos llamados a abrir puertas y salir para anunciarles a Jesucristo, a dejar atrás miedos y prejuicios, para acercarnos a aquello que buscan. La Iglesia debe abrir caminos para acercarse a los hombres y mujeres de nuestro tiempo. Hemos de ser –como dice el objetivo de este curso- Iglesia que “sale a anunciar el Evangelio”.

Hay dos detalles que llaman la atención en este relato. El primero es la importancia que se otorga a la oración, porque de los dos personajes se subraya que están orando. De Cornelio se dice que ora insistentemente y de Pedro se dice que subió a la terraza a orar. Es entonces, cuando el corazón se abre a la escucha de Dios y cuando se puede realizar la salida hacia el hermano. La oración llevará a Pedro a ponerse en camino desde Jafa hasta Cesarea para acercarse a un pagano. Una Iglesia que quiere anunciar a Jesucristo tiene que ser una Iglesia orante, dispuesta a escuchar la voz del Espíritu y a ser dócil a ella. Por eso oración ha de ocupar un lugar central en nuestra tarea evangelizadora. No hay verdadera salida misionera si no hay auténtica escucha de Dios.

El segundo detalle es que ni Cornelio ni Pedro están solos, sino que están acompañados. Cornelio está con sus amigos y parientes íntimos. Pedro acude a Cesarea acompañado por “los hermanos de Jafa”. La evangelización no se realiza en solitario. Es un camino que realizamos juntos. Este “caminar juntos” se dice en griego con una palabra que oiremos repetir mucho este año: “sínodo”. Con Pedro van otros

creyentes, que son sus compañeros, su apoyo y sus colaboradores. Ahora el sucesor de Pedro nos pide a nosotros que le ayudemos en su misión. El Papa Francisco nos ha convocado para que reflexionemos, a partir de nuestras propias experiencias, en lo que significa caminar juntos, ser una Iglesia sinodal. Desea que todos realicemos nuestra aportación al Sínodo sobre la sinodalidad. Esta será una tarea importante que desarrollará nuestra Diócesis desde octubre a abril.

Comenzamos el curso con la ilusión de hacer camino juntos en el seguimiento de Jesús y de acercar el Evangelio a tantas personas que, como Cornelio, están sedientos de Dios. Que el Espíritu, que guió los pasos de Pedro y le abrió el corazón, nos saque de nuestras comodidades y nos haga ser verdaderamente Iglesia que se pone en camino y que sale para anunciar a todos el Evangelio.